

λύμπου. Ὁ γκώδη νέφη ἐφίπτοντο πολ-
λάκις τῶν βράχων, ὡς πέπλος ἐφαπλού-
μενος ἐπὶ τῆς θείας σκηνογραφίας, ἣν
οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλῃ· ἀλλ' ὅταν ὁ
οὐρανὸς ἤθριάζεν, ὁ Ὀλυμπος, ἐν ὅλῃ τῇ
λαμπρότητι τοῦ ἀρχαίου κάλλους του,
ἐδείκνυε τὸ ἐκ χιόνος στέμμα, οὐτινος τὰ
κοσμήματα ἠφρانیζοντο ἐν τῇ ἀπειρῷ ἐκ-
τάσει τοῦ κυανῷ.

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ εἶχεν ἐκλέξει ὡς
ἐνδιαστήματα αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ νοτίῳ μέ-
ρει τοῦ ἀνακτόρου δωμάτια, οὕτω δὲ ἦτο
βέβαιος ὅτι μόνον μάρτυρα τῆς ιδίας εὐ-
δαιμονίας ἤθελεν ἔχει τὴν παρθένον καὶ
ἀρχέγονον φύσιν. Ἡδύνατο ἐλευθέρως νὰ
ἀνοίγῃ τὰ παράθυρά του, χωρὶς νὰ τὸν
κατασκοπεύωσιν ὡς ἐν Σταμπούλ, μόνον
δὲ τὰ ὑψιπετῇ πτηνὰ, γύπες καὶ ἀετοί,
ἐρχόμενοι ἐπεκκλήντο ἐπὶ τοῦ ἀετώματος
τοῦ παλατιοῦ του.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης σπκνίως ἐξήρ-
χετο ἐκεῖθεν, ἐξήρχετο δὲ μόνον ὅπως πο-
ρευθῇ εἰς τὸ λουτρόν ἢ εἰς τὸ τζαμίον.

Τὴν περὶ αὐτὴν, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς
προσκυνήσεως, ἡ χαμαμιτῇ - μπασι (δι-
ευθύντρια τοῦ λουτροῦ) τῆς Προύσης ἐτόλ-
μησε νὰ παρουσιάσῃ αὐτῷ ἐπιστολὴν ἐ-
σφαγισμένην.

Ἡ Φατμὰ - Καδὶν ἦτο γραῖα· περιέ-
μενε δὲ τὸν βασιλέα τῆς κατὰ τὴν διὰ-
βασίαν του. Οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν περὶ τὸν σουλ-
τάνον ἐσυλλογίσθη νὰ τὴν διατάξῃ νὰ
παρμερίσῃ, διότι παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀ-
νατολῆς ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας καὶ
τῶν ἐθνικῶν, τὸ γῆρας ἀξιούται πανταχοῦ
πάσης τιμῆς, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ σουλτάνου.
Διὸ ὅτε ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐκ περγα-
μηνῶν χάρτου ἐπιστολὴν τῆς, ὁ Ἀβδούλ-
Μετζίτ, καθήμενος ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ
λευκοφαινοῦ καὶ χρυσοφαλλάρου στικτοῦ ἵπ-
που του, ἐκλίνε προθύμως πρὸς τὴν γραῖαν,
λέγων αὐτῇ :

— Ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ !

Εἴτε ἐξ ἰδιοτροπίας εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας
ὁ σουλτάνος ἐφύλαξε τὴν ἀναφορὰν καὶ
δὲν παρέδωκεν αὐτὴν εἰς οὐδέναν ἐκ τῶν
ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἐφίπουν περὶ αὐτὴν
οὐκ αὐτῷ ἐκατέρωθεν φέροντες ὀγκώδη
χαρτοφυλάκια, ἀτινα δικαίως ἠδύνατο
νὰ ὀνομασθῶσι σάκκοι τῆς λήθης.

Ἡ ἐπίσημος συνοδία ἐθεώρησε τὴν πρῶ-
ξιν ταύτην τοῦ μονάρχου ὡς σημεῖον κα-
λοἀγαθίας πρὸς τὴν γραῖαν, ὡς ἀρίστην
πολιτικὴν ἀπέναντι τοῦ φανατισμοῦ, διότι
ἐν Προύσῃ ἡ χαμαμιτῇ - μπασι ἔχει τὸ
γόητρον βασιλείας...

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ ἀνέγνω τὴν ἐπι-
στολὴν τῆς Φατμὰ - Καδὶν, γινώσκων
ὅτι ἡ γραῖα, πλουσιωτάτη οὖσα, δὲν ἐξή-
τει παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, καὶ σκεπτόμενος
ὅτι διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἴσως ἐγνωστο-
ποιεῖ αὐτῷ ἐνδιαφερόυσαν τινα εἰδήσιν.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ἐν ὁ σουλτάνος, ἐπιθυμῶν ν' ἀπολαύσῃ τῆς θείας
τῶν λουμένων καλλωνῶν, ἀρκεῖ νὰ κρούσῃ τὴν μυ-
στικὴν θύραν μου.

Φ α τ μ α *

Ἀναγνούς ταῦτα ὁ Σουλτάνος, ἔμεινε
ρεμβάζων. Τὸ νὰ ἴδῃ τὰς γυναικὰς τῶν
ἄλλων, τοῦθ' ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ ὑπέρτατος

παδισὰρ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαυτῇ,
δὲν ἦτο πολὺ ἐλκυστικόν ;

Βεβαίως ἡ Φατμὰ ἐγίνωσκε κατὰ βά-
θος τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ
πῶς νὰ κολακεύσῃ τὰς ἰδιοτροπίας.

Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' ὁ σουλτάνος προσε-
κάλεσε τὸν Φαῖδ δι' ἐνὸς τῶν ἀγάδων αὐτοῦ.

Ὁ ποιητὴς ὠνειροπόλει περιφερόμενος
ἐν τῷ κήπῳ, πάρχουτα δ' ὑπῆκουσεν εἰς τὴν
πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του.

— Ἐξερχώμεθα ! εἶπεν ὁ σουλτάνος
πρὸς τὸν ἐρχόμενον Φαῖδ ὅστις, ὑπεκλί-
νατο βαθέως

— Νὰ ἐτοιμάσωμεν τοὺς ἵππους ; ἡρώ-
τησεν ὁ ἀγὰς εὐρισκόμενος εἰς ἀπόστασιν
δέκα βημάτων ἀπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Περιττόν, θὰ ἐξέλθωμεν πεζῇ !

Καὶ λαβὼν μετ' οἰκειότητος τὸν βορ-
χίονα τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ
ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ, διευθυνόμενος πρὸς τὸ
μέρος τῆς εἰς Προῦσαν ἀγούσης.

— Ἀφ' οὗ ὁ δυστυχὴς Τζελλὰλ - Βέης
μου πρόκειται νὰ γίνῃ δερβίσης, εἶπεν ὁ
σουλτάνος, θέλεις τὸν ἀντικαταστήσῃ ἐν
ταῖς μυστικαῖς ἐκδρομαῖς μου. Οὕτω προ-
χωροῦντες, ἀγκλητὴ Φαῖδ, θέλωμεν φθά-
σει εἰς τὸ λουτρόν.

— Ἀλλ' εἶναι ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ τῶν
γυναικῶν !

— Τί μὰς μέλει !

Ὁ Φαῖδ ἤκιστα προσδοκῶν τὸν σκοπὸν
τοῦτον τοῦ περιπάτου, καὶ ἔχων τὴν κα-
λὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἦναι περίεργος καὶ
νὰ μὴ ἐρωτᾷ ποτέ, συνώδευσεν τὸν σουλ-
τάνον ἐν ταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐρήμοις
καὶ σκολιαῖς ὁδοῖς τῆς Προῦσης. Οὐδεὶς
ἄλλως τε ἤθελε τολμήσῃ νὰ φανερώσῃ
ὅτι ἀναγνωρίζει τὸν σεπτὸν ὁδότην, ἐπειδὴ
ὁ σουλτάνος ἀπηγόρευσε νὰ τὸν χαίρεται-
σιν, ὅτε ἦτο ἐν Προῦσῃ, ἐκτὸς τῆς Παρ-
σκευῆς, ὅτε ἠδύνατο οἱ πιστοὶ νὰ ἐκδηλώ-
σωσι τὸν πρὸς τὴν σκίαν τοῦ Ἀ.Ι.Ι.α.ρ. σε-
βασμόντων. Ἄν κατὰ τύχην διαβάτης τις
ἀνεγνώριζεν αὐτόν, ἐστηρίζετο μετ' ἄκρου
σεβασμοῦ ἐπὶ τῆς παρκατάδος θύρας τι-
νός, μὲ χειρὰς ἐσταυρωμένας, χαμηλὴν κλίνων
τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπόδρα μόνον τολμῶν νὰ
βλέπῃ τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν του, ἐνῶ ὁ μο-
νάρχης διέβαινε ὑψύχην καὶ ὑπερήφαν-
ος, χωρὶς παντελῶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐ-
τόν. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ νὰ προσποιῇται
τις ὅτι δὲν βλέπει, εἶναι ἐνδείξις σεβα-
σμοῦ, ἀπονειομένη μόνον εἰς τὰς γυναι-
κὰς· ἀλλ' ὁ σουλτάνος ἤθελε ν' ἀπονέμῃται
ἡ αὐτὴ ἐνδείξις καὶ εἰς αὐτόν. Τίς δὲ ὁ
δυνάμενος νὰ ἀρνήθῃ ;

Τὸ μέγα λουτρόν, θολοσκεπὲς ὡς μικρὸν
τζαμίον, εἶχε τρεῖς εἰσόδους· μίαν μεγὰ-
λην θύραν μὲ διπλὰς δερμάτινα παρὰπε-
τάσματα διὰ τὰς γυναικὰς, ἐτέραν δὲ μι-
κροτέραν μὲ ἐν θυροφύλλον, προωρισμένον
διὰ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ τρίτην, κειμένην
ἐπὶ μικρᾷ ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου εἰς τὴν δι-
ευθύντριαν τοῦ λουτροῦ.

Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν θύραν ἔκρουσεν
ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ.

Ὁ Φαῖδ - Βέης, νέος φιλικίνδυνος, ἡ-
κολούθει τὸν κύριόν του μετὰ καταφανοῦς

περιεργίας· γινώσκων δὲ τὸν ὑψηλόφρονα
χαρακτῆρα τοῦ σουλτάνου, ἠπόρει διὰ τὴν
εὐκολίαν, μεθ' ἧς ἐπορεύετο εἰς τὴν κατοι-
κίαν ταπεινῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ, δυσει-
δοῦς γραίας. Ἡ Α. Μεγαλειότης οὔτε εὐ-
ήθης οὔτε δημοκρατικὸς ἦτο. Ὅποιον λοι-
πὸν ἰσχυρὰ αἰτία ἠνάγκαζεν αὐτόν νὰ ἀ-
τελήσῃ τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἐξείσεις του ;

Ἐνῶ ὁ αὐλικὸς διελογίζετο ταῦτα, ἡ
θύρα τῆς λουτροκόμου ἠνεψήθη ὡς διὰ
μαγείας, ἐκλυσθεῖσα διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ
ἀνωτέρου πατώματος, ὡς τοῦτο συμβαί-
νει ἐν τοῖς χαρεμίοις τῆς ταπεινοτέρας
τάξεως, ἀτινα δὲν ἔχουσιν εὐνοῦχους καὶ
οὐδὲ μικρὰς παιδίσκας ἵν' ἀποκριῖνται
τοῖς ἐπισκεπτομένοις.

— Τίνας εἶναι καὶ τί θέλουσιν ; ἐφώνηξε
φωνῇ τις γυναικεῖα ἐξ ὕψους τῆς κλίμακος.

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ ἐκρούθη ὀπισθεν
τοῦ Φαῖδ, νεύσας αὐτῷ ν' ἀπαντήσῃ.

— Θέλωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς τὴν
δέσποιναν τοῦ λουτροῦ.

— Εἶναι εἰς τὸ λουτρόν !

— Κράξατέ την.

— Περίσπουδίας ὑποθέσεως πρόκειται ;

— Περὶ ὑποθέσεως ἐκ τῆς ὁποίας θὰ
εὐχαριστηθῇ, ἐξηκολούθησεν ὁ Φαῖδ, εἰς
ὃν ὁ σουλτάνος ὑπεγόρευσε τὰς ἀποκρίσεις.

Ἡ φωνὴ ἐσιώπησεν· ἠκούσθη κρότος
βημάτων ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πατώματι· ἡ
δούλη ἀναμφιβόλως ἐπορεύετο νὰ ζητήσῃ
τὴν δέσποιναν τῆς εἰς τὸ λουτρόν. Μετὰ
τινας στιγμὰς, — καθ' ἧς ὁ Ἀβδούλ - Με-
τζίτ ἤναψε σιγάρον, — τὸ πάτωμα ἔτρι-
ξεν ἐκ νέου ὑπὸ τὴν ἀθόρυβον πίεσιν γυ-
μνῶν ποδῶν, ἡ δὲ φωνὴ ἔκραξεν :

— Ὅριστε !

Ὁ σουλτάνος ἀνέβη βραδέως, ἀφ' οὗ
ἔνευσεν εἰς τὸν Φαῖδ νὰ τὸν περιμεῖνῃ.

Ὁ ποιητὴς ἀπὸ τῶν ἐπὶ μάλλον καὶ μάλ-
λον διὰ τί ὁ σεπτὸς κύριός του ἦτο τόσο
λακωνικὸς, περιεφέρετο ἀπαγγέλλων, ἵνα
δικασθεῖσθαι τὴν κατατρυχούσαν αὐτὸν ἀ-
νίαν, ἀποσπάσματα ἐκ τῶν περσικῶν ποι-
ήσεων τοῦ Χαφίζ τῶν ἐπιγραφόμενων «Περὶ
τῆς ἀσταςίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν»,
τῶν τοσοῦτον βραδέως ἀποκτωμένων καὶ
τοσοῦτον εὐκόλως ἐκλείπουσιν.

(Ἡ ἑστία συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ

[Ἀγγλ. Ἀδὸλ. Ἰακωβάκη, μεταφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ
ὑπὸ Π. Α. Βίλβελ.]

Ἐγνωρίσθησαν ἐν τῇ αἰθούρῃ τοῦ συν-
ταγματάρχου Ῥηγάδου κατὰ τὴν ἐσπέ-
ραν Κυριακῆς τινος.

Ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου, ἡ ὁ-
ποία ἐξετέλει καθήκοντα κυρίας τῆς τι-
μῆς, ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν νέον Ῥεγάτον
Γκίζην, δικηγόρον, τὴν δεσποινίδα Λιβίαν
Ἀδάνη, διδάσκαλον τῆς γαλλικῆς τῆς θυ-
γατρὸς τῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἐξετελέσθησαν κα-
τὰ τὸ συνήθες διάφορα μουσικὰ τεμάρια,
ἡ δὲ ἀδελφὴ τοῦ συνταγματάρχου, γε-
ροντοκόρη ξηρὰ καὶ ἰσχνή, παρετήρησε
μετὰ κακεντρεχειας, ὅτι ὁ δικηγόρος δὲν
ἦτο σιωπηλός, ὡς συνήθως, καὶ ὅτι ἐφρόν-

τιζε νὰ ἐπιδεικνύεται παρὰ πολὺ εἰς τὴν διδασκαλίαν.

— Βέβαια! ἔλεγε φθονερῶς, ἐκεῖνα τὰ μάτια τὰ παμπόνηρα θὰ τὸν ἐμάγευσαν.

Ἡ Λιβία Ἀδάνη ἦτο ὀρφανή.

Ὁ πατήρ της ἀπέθανε μαχόμενος, ἡ δὲ μητέρα της φέρουσα αὐτὴν εἰς τὴν ζώήν. Κατὰ κειμενὰ τινος γραίας θείας της, ζῶσα ἐκ τῶν παρὰ δόσεων της καὶ τῆς μικρᾶς πατρικῆς συντάξεως. Ἡρίθμει εἰκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη. Μᾶλλον μικρὰ τὸ ἀνάστημα, ἦτο ἐν τούτοις καλῶς ἀνεπτυγμένη, αἱ δὲ χεῖρες καὶ οἱ πόδες της διεκρίνοντο διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῶν κομψότητα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, χρώματος βαθύς κυανοῦ, ὑπὸ μαύρας βλεφαρίδας, καθίσταντο καταρραγεύσαν τὴν διαφανὴ λευκότητα τοῦ προσώπου. Εἶχε κόμην ξανθὴν καὶ κυματώσαν στόμα δέμικρον καὶ ῥοδοβαφές. Σπανίως ἐμεῖδία, σχεδὸν διὰ τῆς βίας· ἐφάνετο δὲ ὅτι ἀλγεινὴ τις σκέψις τὴν ἀπησχόλει διηνεκῶς.

Ἐνίοτε, ὁσάκις ὠμίλουν περὶ ἔρωτος, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγίνοντο βαθύτεροι, ἡ ὄψις της ἡλλοιοῦτο, καὶ ἡ φωνὴ της καθίστατο ὀξύτερα, σχεδὸν τραχεῖα· κατηγόρει ἡμᾶς, τὸ ἰσχυρὸν φύλον, ἐπὶ ἀπιστίας καὶ κτηνώδει ἐγωῖσμῳ, ἔπειτα δὲ συνερχομένη εἰς ἐκυτὴν ἐπανελάμβανεν, ὅτι ὠμίλει θεωρητικῶς, διότι αὐτὴ ἀπὸ τέτοια πράγματα δὲν ἐγνώριζε.

Ὁ δικηγόρος Γκίζης ἦτο εἰκοσιν ὁκτὼ περίπου ἑτῶν, ὠκύτος νέος μελαγχροινός, κάτοχος περιουσίας ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν καὶ ἐπιστήμων, πρὸς τὸν ὅποιον διεγέλα λαμπρὸν μέλλον. Ὁ βίος διετῆρει εἰσέτι δι' αὐτὸν ὅλα τὰ θέλητρα, διότι — πράγμα παράδοξον διὰ νέον ὡς αὐτόν — δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰλικρινῶς ἀγαπήσει. Ἦτο φύσεως πῶνιτικῆς, ἡρέσκετο δὲ πολὺ εἰς τὸ ἰδαιμόν, ὡς συχνὰ τῷ ἔλεγεν ὁ συνταγματάρχης Ῥηγάδης.

Πρὸς τί νὰ διηγηθῶμεν τὸ πῶς; Εἶναι ἡ αἰωνία ἱστορία!

Ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία εἶχον τοὺς αὐτοὺς πόθους, τὰς αὐτὰς ιδέας καὶ ἡγάπηθησαν, χωρὶς νὰ συνεννοηθῶσιν, ἴσως δὲ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσιν. Ὁ δικηγόρος, ἀφ' ἧς ἐσπέρας τὴν εἶδεν, ἐφοίτα συχνότερον εἰς τὴν οἰκίαν Ῥηγάδην, οὕτω δὲ ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ· τῇ ἐδάνεισε βιβλία καὶ βραδύτερον κατὰ πρόσκλησιν τῆς θείας μετέβη καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νέας.

Ἐκτοτε ἐξηκολούθει μεταβαίνων καὶ τὴν ἐσπέραν ἀργὰ καὶ ἐνῷ αἱ γυναῖκες εἰργάζοντο, αὐτὸς ἀνεγίνωσκε διὰ τῆς ἡχηρᾶς καὶ συμπληθητικῆς φωνῆς του. Ὁταν ἡ ἀνάγνωσις καθίστατο ἐνδιαφέρουσα ἡ Λιβία ἀκουσίως διέκοπτε τὴν ἐργασίαν καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ἀκολουθοῦσα νοερῶς τὰς ποιητικὰς παρεκβάσεις καὶ τὰς ἱπταμένους χιμαίρας τοῦ συγγραφέως. Ἐὰν δὲ αἶφνης ὁ Ῥενάτος διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν διὰ νὰ τὴν θυμώσῃ, ἔχμηλανε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἐξηκολούτησεν μετὰ γλυκυτάτου καὶ μελαγχολικοῦ μειδιάματος.

Ἦτο εἰδύλλιον περιπαθὲς καὶ ἡδύ.

Παρήλθον οὕτω τέσσαρες μῆνες.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ δικηγόρος προσῆλθεν ἐνωρίτερον παρὰ τὸ σῆναι, ἐφάνετο νευρικός, τεταρραγμένος. Ἡ θεία δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ Λιβία τὸν παρεκάλει νὰ καθήσῃ· ἐν τῷ μετὰξὺ θὰ τῇ ἀνεγίνωσκε τι κατὰ τὸ σῆναι. Ὁ Ῥενάτος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ, ἀλλ' αἶφνης ἔρριψε τὸ βιβλίον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν νέαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ καίουσα πνοή του νὰ ἄπτεται τῶν παρειῶν της καὶ ἐψιθύριεν εἰς τὸ οὖς της.

— Σ' ἀγαπῶ, Λιβία, σ' ἀγαπῶ.

Ἡ Λιβία ἠγέρθη ὠχρότατη καὶ ἐζήτησε νὰ φύγῃ, ὁ Ῥενάτος τὴν ἐκράτησε διὰ βλέμματός· ἰκατετυκτοῦ καὶ ἐξηκολούθησε:

— Σ' ἀγαπῶ, ναί, σ' ἀγαπῶ! ἐδῶ, ὅπου οὐδεὶς μᾶς ἀκούει πλὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀπικαλοῦμαι μάρτυρα, δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ἐλευθέρως ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι ὅπως μου τὸν ὀπίσθιον κατέπνιγον καίει τῶρα ὡς πυρὰ, ὅτι δι' ἐν σου φίλημα εἶμαι ἔτοιμος τὰ πάντα νὰ θυσιάσω! ὦ! Λιβία, σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἔχεις ἰερώτερον, εἰς τὴν μνήμην τῶν γονέων σου, εἰπέ μοι μὴν λέξιν, ἥτις νὰ μὲ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν κόλκασιν ταύτην, εἰπέ μοι ἂν δύναμαι νὰ ἐλπίζω, ἂν πρέπει νὰ μείνω.

Αἱ φράσεις αὗται διήγειρον τρικυμίαν εἰς τὸ στήθος τῆς Λιβίας, ἡ καρδιά της ἐπάλλετο ταχύτατα ὡσεὶ ἐζήτει νὰ διαρραγῇ, ῥίγος διέτρεξεν ὅλον τὸ σῶμα της, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύριεν:

— ὦ, Ῥενάτε!

Τὸ ὄνομα τοῦτο, οὕτω προφερόμενον, ἦτο ἀποκαλύψις, ἦτο ἡ φωνὴ διακκοῦς, ἀκατασχέτου ἔρωτος.

Ὁ Ῥενάτος τὴν ἐθεώρει μειδιδῶν.

Αἶφνης ἀνετινάχθη, προσέβλεπε τὸν δικηγόρον εἰς τὸ πρόσωπον, ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἶονεὶ θέλουσα νὰ ἀποδιώξῃ ἀόριστον ἐλπίδα καὶ ἀναβλύζον δάκρυ, καὶ ἀνεφώνησεν:

— Οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ γίνω σύζυγός σας... δὲν θέλω... δὲν δύναμαι, λησμονήσατέ με... δὲν σὰς ἀγαπῶ... ἐγώ...

Ἐλεγε ταῦτα, ἀλλ' ἐνδομύχως ἡ δυστυχὴς ὑφίστατο φρικτὴ ἀγωνίαν, ὅπως ἀντιστῇ εἰς τὸν πόθον τοῦ νὰ ῥιφθῇ ὠραῖα, σφριγῶσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ περιπαθοῦς νέου.

Ὁ Ῥενάτος ἐγένετο ὠχρότατος, κατέπνιξε μετὰ κόπου τοὺς λυγμούς του, ἐχαίρεισε μηχανικῶς δι' ὑποκλίσεως καὶ ἔφυγε.

Διήλθε δύο ἡμέρας ἐν ἀπεριγράπτῳ στενοχωρίᾳ, ὅτε τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης ὁ ὑπηρετὴς τῷ ἐνεχείρισε ἐπιστολὴν τινὴν.

Τὴν ἀπεσφράγισε, τὴν ἀνέγνωσεν ἀπνευστί, τὴν συνέβληψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ ἐρρίθη ἐπὶ τῆς κλίνης κλαίων ὡς πικιδίον.

Τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη;

Ἦτο τῆς Λιβίας.

Τῷ ἔγραφε, διότι ᾔθελε νὰ μὴ τὴν ἐκλάβῃ ὡς ἀγνώμονα ἀπορρίψαν τὸν ἔρω-

τά του, ὅτι ἡ ἀρνησίς της δὲν προήρχετο ἐξ αὐτῆς· ἔπειτα τῷ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν της — τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῷ εἴπῃ διὰ ζωῆς — καὶ ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν τιμιότητά του τὸ μυστικόν της. Ὅτε ἦτο δεκάξυ ἑτῶν ὀρφανή καὶ ἄνευ οὐδενὸς προστατοῦ, τυφλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὅποιον τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει νέος τις ζωγράφος, γείτων της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ καὶ παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας του!...

Ἐπέρανε τὴν ἐπιστολὴν παρκαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν συγχωρήσῃ, νὰ μὴ τὴν καταρασθῇ καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ τὴν ἐκπυλίσῃ· ἐν τῷ βῆθαι τῆς καρδίας της θὰ τὸν ἡγάπα ὡς ἀδελφόν της καὶ θὰ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ γυναῖκα ἀξίαν τῆς ἀγάπης του.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ῥενάτος ἐπορεύθη εἰς τῆς Λιβίας καὶ ἔμειναν ὁμοῦ δύο ὥρας.

Τί εἶπον;

Ἰσως οὐδεὶς θὰ τὸ μθᾷ ποτέ.

Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν τῆς ἀκολουθοῦ Κυριακῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ Ῥηγάδην δὲν ὠμίλουν δι' ἄλλο τι, εἰμὴ περὶ τῶν προσεχῶν γάμων τοῦ δικηγόρου Γκίζης μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀδάνης.

Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία ἀνεχώρουν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μεταβαίνοντες εἰς Ἑλβετίαν.

Ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ ἀμέριμνοι ὡς δύο μαθηταὶ ἐν καιρῷ διακοπῶν. Ὅταν κατήλθον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Πίζης διήλθε πρὸ αὐτῶν νέος τις ξανθός, ἔχων σιγάρον ἀνημμένον εἰς τὸ στόμα καὶ κρατῶν μικρὸν κιβώτιον ζωγράφου. Τοὺς παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ κατὰ τρόπον παράδοξον ἡ Λιβία ἐσφίγγεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της καὶ ἐπρόφερεν ὄνομα τι, ὅπερ ὁ Ῥενάτος, δὲν ἐνόησε μὲν, ἀλλ' ἐμάντευσε, καὶ βαθεῖα ῥυτίς ἠυλάκωσε τὸ μέτωπόν του.

Ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Αἶφνης μετὰξὺ τοῦ θορύβου τῆς ἀτμομηχανῆς, ἥτις ἔφρευγεν, ἠκούσθησαν δύο ἐκπυροσφορήσεις, κραυγὴ τις σπαρακτικὴ καὶ οὐδὲν πλέον.

Εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Μεδιολάνων ὁ ὑπάλληλος ὁ ἀνοίγων τὰς θυρίδας τοῦ σιδηροδρόμου ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος. Ἐντὸς βαγορίου τῆς πρώτης θέσεως ἔκειτο ἐκτάδην νεκρὰ γυνή, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς φοικωδῶς ἠνεωγμένους, καὶ τετραυματισμένη εἰς τὸ στήθος, παρ' αὐτῇ δὲ νέος τις ψυχρорραγῶν, ἔχων τὸ κρανίον τεθραυσμένον καὶ σφίγγων εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρα πολύκροτον.

Ἦσαν ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία!

Αἱ τῆς σελίδος ἐγγραφαὶ συνδρομητικῶν, μὴ συνδεόμεναι μετὰ ἀντίστοιχον τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπὸ ὀψιν. — Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἰεωτικῷ καὶ συνδρομητικῷ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσιν τὴν συνδρομὴν των ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἄθην αἰς «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν» Μυθιστορημάτων».